

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 2 Νοεμβρίου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 49

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΥΦΟΥΛΗ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

᾽Ω ἀγαπημένοι μου, καλοὶ μου κύ-
ριοι, θὰ μ' ἀναγνωρίσετε ἐπιτέλους ;
Ἦ ἀφοῦ γνώρισαν τὴν εὐτυχία γιὰ
λίγα λεπτά, θὰ ξανάπεφτα πάλι στὴν
πιδ μαύρη ἀπελπισία ;

Τὰ νιαουρίσματά μου ἔγιναν πιὸ
σπαρτακτικὰ καὶ παρα-
πονιάρικα καὶ τὰ χάρδια
μου πιὸ ἀνυπόμονα. Στὸ
τέλος, καθὼς ἡ χρυσὴ
μου κυρία, ἔσκυβε πρὸς
τὸ μέρος μου ἐκπληκτικὴ
καὶ ἀνήσυχη, καὶ ἔμενε
ἀναποφάσιστη, μὴ ξέ-
ροντας ἀν θὰ ἔπρεπε νὰ
μὲ χαϊδέψῃ ἢ νὰ μὲ
διώξῃ, χύθηκα ἐπάνω
της. Καὶ καθὼς ἔκανε
ἄθελά της ἓνα κίνημα
γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ
ξαναπέσω, ἐκουλουριά-
στηκα μὲ ὀλη μου τῇ
βολῇ στὴν ἀγκαλιά της.
Ἡ κυρία μου ἔμεινε
ἐκπληκτικὴ.

—Καλέ, θὰ ἔλεγε
κανεὶς πὼς εἶναι ὁ Φου-
φούλης ! ἔκανε γυρίζον-
τας στὸ γιό της.

—Ὁ Φουφούλης ! Μπα, ποῦ τέ-
τοια ἰδέα ! Αὐτὸς εἶναι πάνω ἀπὸ τρία
χρόνια ποῦ χάθηκε.

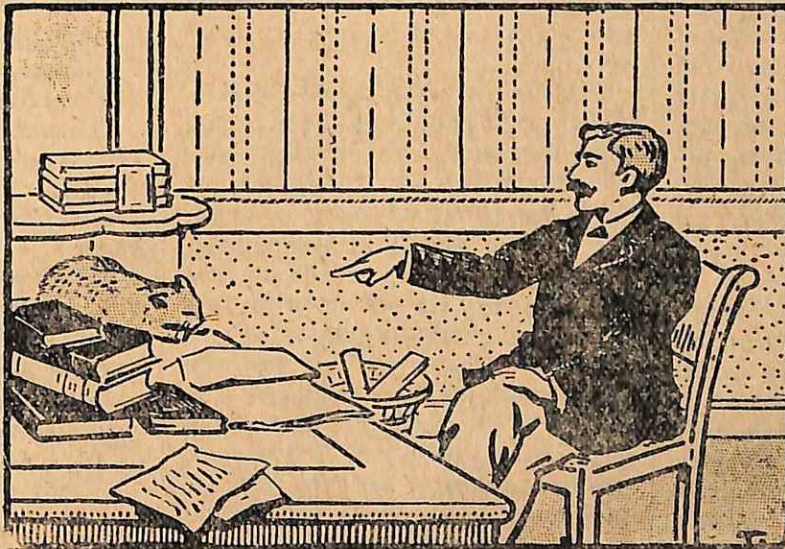
—Καὶ ὅμως, εἶπε ἐκείνη, γιὰ κοί-
ταξε ! Ἐδῶ ἐπάνω στὸ κεφάλι του
ἔχει ἓνα σημάδι ποῦ τὸ θυμᾶμαι πο-
λὺ καλά. Ἐνα παρόμοιο εἶχε καὶ ὁ
Φουφούλης ἀπὸ τότε ποῦ μικρὸς ἀ-
κόμη τσακώθηκε μὲ τὸ σκύλο τοῦ
κτήματος.

—Ἀλήθεια ! Ἀλήθεια ! ἔκανε κα-
ταχαρούμενος ὁ μικρὸς μου κύριος.
Τότε λοιπὸν εἶναι ὁ Φουφούλης !

—Εἶναι ὁ Φουφούλης μας ποῦ τὸν

ξαναβρήκαμε. Τί εὐτυχία ! Τί χαρά !

Ἐγώ, κουλουριασμένος πάντα στὴν
ἀγκαλιά της κυρίας μου, ἐξακολου-
θοῦσα νὰ ροχαλίζω τρισευτυχισμένος.
Εἶχα σωθεῖ ! Ἀπὸ χαρά, κανέναν
δὲν πεθαίνει. Ἀλλοιὼς δίχως ἄλλο
ἐγὼ θὰ εἶχα πεθάνει ἐκείνη τῇ στιγ-

—Καλέ, εἶναι ὁ Φουφούλης !
(Σελ. 566, στ. α')

μή, τόσο σπαρταροῦσε ἡ καρδιά μου
ἀπὸ τὴ χάσά ποῦ ἐνοιωθᾶ.

Καὶ πάλι, ὥστόσο πέρασα μιά
στιγμὴ φρικτῆς ἀγωνίας. Ἡ κυρία
μου ἔξαφνα εἶπε :

—Τοῦτο τὸν γάτο τὸν ἔδλεπα
πάντοτε στὸ κατώφλι τῆς σιδερώ-
στρας. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν πάρω μαζὶ
μου χωρὶς νὰ τῇ ρωτήσω, μὲλο ποῦ
εἶμαι βέβαιη πὼς εἶναι ὁ Φουφούλης.
Πᾶμε καλύτερα νὰ ἰδοῦμε.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πέρασε τὸ δρό-
μο καὶ ἐγὼ γαντζώθηκα σπασμωδικὰ
ἐπάνω της, μὴ θέλοντας μὲ κανένα

τρόπο τώρα πιά νὰ τὴν ἐγκαταλείψω.

Ἡ ἀγαθὴ σιδερώστρα θίαν τὴν
ρώτησα, ἀπάντησε πὼς μὲ γνώριζε
γιατὶ καμμιά φορὰ ἐρχόμουν καὶ κα-
θόμουν στὸ κατώφλι της, δὲν εἶχε
ὅμως καμμιά ἄλλη ἀξίωση ἐπάνω
μου καὶ ἦταν σίγουρη πὼς ἦμουν
ἓνα γιὰτὶ χαμένο καὶ μάλιστα ἀπὸ
καιρό.

—Τότε, εἶπε ἡ κυρία μου, δὲν
υπάρχει ἀμφιβολία πὼς εἶναι ὁ Φου-
φούλης.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ
μ' ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν
ἀγκαλιά της, παρ' ὅλο
ποῦ ἦμουν φρικτὸς τὴν
δῶψ.

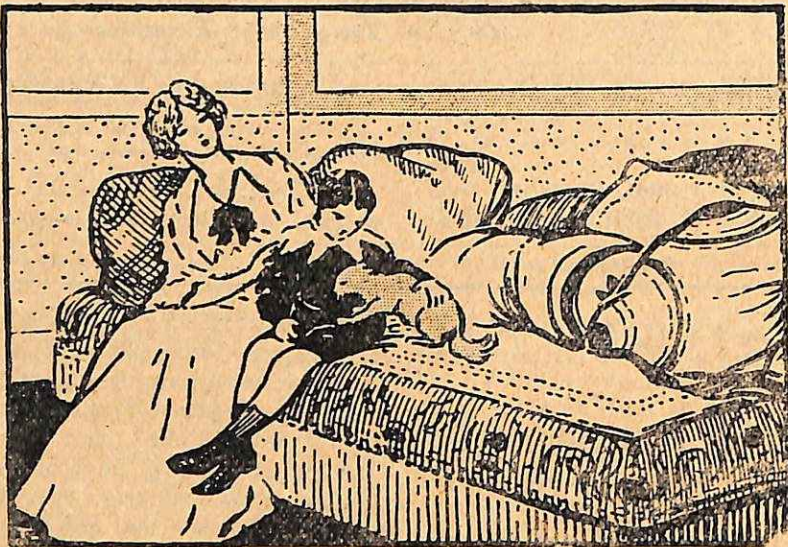
Φυσικὰ γιὰ περίπατο
δὲν μποροῦσε πιά νὰ
γίνη λόγος ἐκείνη τὴν
ἡμέρα. Ἡ κυρία μὲ τὸ
γιό της γύρισαν πίσω
καὶ μπήκαν μέσα στὸ
παλιὸ σπίτι ποῦ κατοι-
κοῦσαμε ἄλλοτε. Μὲ τὴ
διαφορὰ, πὼς ἀντὶ νὰ
μποῦμε στὸ διαμέρισμα
τοῦ ἱσογείου ὅπου κα-
τοικοῦσαμε ἄλλοτε, ἀρ-
χίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε τίς
σκάλες. Ἀτέλειωτο μοῦ
φάνηκε αὐτὸ τὸ ἀνέβα-
σμα. Ἐπιτέλους, ἀφοῦ
ἀνεβήκαμε κι' ἐγὼ δὲν

ξέρω πόσα πατώματα ἐφθάσαμε πά-
νω στὸ τελευταῖο κι' ἐκεῖ ὁ μι-
κρὸς μου κύριος χτύπησε σὲ μιὰ πόρ-
τα ποῦ δὲν γνώριζα. Ὅταν μᾶς ἀνοι-
ξαν, ἡ κυρία μου μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν
ἀγκαλιά της καὶ μὲ κατέβασε χάμω.
Βρισκόμουν ξανά στὸ σπίτι μου. Μὲ
τὴ διαφορὰ πὼς—καὶ ἐδῶ ἦταν τὸ μυ-
στήριο καὶ ἡ ἀφορμὴ ἀπ' ὅλα τὰ βά-
σανα ποῦ πέρασα ἀπὸ τότε ποῦ πέ-
θανε ἡ Ρούσσα—τάφεντικά μου ἀντὶ
νὰ κατοικοῦν στὸ ἱσόγειο ποῦ γνώρι-
ζα εἶχαν μετακομισθεῖ στὸ ἐπάνω
πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὸ παλιὸ

τους διαμέρισμα τούς είχαν αντικαταστήσει ένας ηλικιωμένος κύριος κι ένας αγροίκος υπηρέτης.

Επιτέλους, τὰ δεινά μου είχαν πιά πάρει τέλος οριστικά. Σιγά-σιγά άρχισα νά κατατοπίζομαι και νά ξανα-

επάνω του, μὰ θυμήθηκα τὰ παλιά μου παιχνίδια και τόν άφησα πρώτα νά πλησιάσει, νά καθήση μπρός στο γραφείο του, και τότε έλαφρά άπλώθηκα σέ δλο μου τó μάκρος επάνω στα χαρτιά του και τόν άφησα νά με

Πόσα ευτυχισμένα χρόνια δέν σάς χρωστώ!
(Σελ. 566, στ. α')

παίρνω τις παλιές μου τις συνήθειες.

Η πρόθυμη και συμπαθητική υπηρέτρια που είχαν τώρα τὰ άφεντικά μου, μου έκανε του κόσμου τὰ χάδια και δέν ήξερε πώς νά με περιποιηθώ.

Μά, τόσες συγκινήσεις, τόση μεγάλη χαρά με είχαν τσακίσει. Ένοιωθα τὰ μάτια μου νά κλείνουν και έγειρα νά κοιμηθώ άπόλυτα ευτυχισμένος ύστερα άπό τόσον καιρό, άφου πρώτα άδειασα έναν δλόκληρο κεσέ γάλα με μουσκεμένο παξιμάδι.

Βλέποντας πώς ήθελα νά κοιμηθώ, μου έφεραν τó παλιό μου κοφινάκι, που τó φύλαγαν άκόμη στην άποθήκη. Μά έγώ δέν τó καταδέχτηκα. Τό πιό γλυκό και άναπαυτικό κρεβάτι για μένα ήταν τó γραφείο του άφεντικού μου, κι' εκεί επάνω, άνάμεσα στα σκορπισμένα χειρόγραφα, άποκοιμήθηκα ροχαλίζοντας τó τραγούδι του θριάμβου.

— Θά έλεγε κανείς ότι τó κάνει εξεπίτηδες, είπε ή κυρία μου. Για νά ιδούμε άν θά τόν άναγνωρίσει και ό άνδρας μου!

Τά λόγια αυτά και μερικά άλλα άκόμη έφθασαν μισοσδυμένα σταυτιά μου, κι' ύστερα βυθίστηκα σέ βαθύ ύπνο και δέν άκουσα πιά τίποτε.

— Καλέ αυτός είναι ό Φουφούλης!

Αυτή ή έκπληκτη και χαρούμενη αναφώνηση του άφεντικού μου άντήχησε τόσο ζωηρά σταυτιά μου, ώστε ξύπνησα. Ήμουν έτοιμος νά πηδήξω

χωρίς νά ξέρη ότι τόσες φορές κόντεψε νά πέσει επάνω μου χωρίς νά με προσέξει διόλου:

— Βλέπετε, βλέπετε, έγώ δέν άμφέβαλα ούτε για μία στιγμή άμέσως τόν γνώρισα πώς ήταν ό Φουφούλης!

Και καθένας έσκυβε πάνω άπό τó σημαδάκι του μετώπου μου που είχε μείνει χωρίς τρίχες, και που ήταν σαν νά πούμε τó πιστοποιητικό για τήν ταυτότητά μου.

Τά καλά μου άφεντικά! Οι καλοί μου κύριοι! Πόσα ευτυχισμένα χρόνια δέν σάς χρωστώ!

Γιατί έχουν περάσει πάλι χρόνια πολλά άπό τότε που σάς ξαναβρήκα και ζω μαζί σας ευτυχισμένος. Η γέριχη καρδιά μου δέν θά πάψει ποτέ νά σάς εύλογη και νά σάς αγαπή. παρὰ μόνο όταν θά πάψει νά χτυπά. Και τώρα με γαλήνη περιμένω τήν τελευταία εκείνη ώρα, μία και γνωρίζω ότι κι' όταν άκόμη έγώ δέν θά ζω, θά με θυμόσατε διαβάζοντας τις γραμμές αυτές, που έγραφα μόνο και μόνο για νά σάς δείξω τήν άπέραντή μου άγάπη.

Ό Φουφούλης έσβυσε άπαλά και ήρεμα τήν παραμονή της έπιστροφής των άφεντικών του.

Όταν άνοιξαν τήν πόρτα, τόν βρήκαν νεκρό, έαπλωμένο επάνω στο γραφείο του κυρίου του, άνάμεσα σέ ένα πληθος μουντζουρωμένα χειρόγραφα.

Κι' όταν ό άφεντικός του κάθησε στη συνειθισμένη του θέση, ή θυμήση του Φουφούλη δρθώθηκε δλοζώντανη μπροστά του και με λίγους συγκινητικούς στίχους τού είπε τó τελευταίο του «χαίρε».

Απ' τó Γαλλικό της Jeanne Girard

KIMON AAKIANZ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΤΟΥ ΦΟΥΦΟΥΛΗ

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΓΟΥΡΙΑ

Ένας χωρικός πήγε νά κλέψη τ' άγγούρια ενός γείτονα. Έσύρθηκε με τήν κοιλιά κι' άμα έφθασε κοντά στ' άγγούρια σταμάτησε.

«Αν σταθώ τυχερός και γεμίσω ένα σακκί, θά τó πουλήσω. Με τὰ χρήματα αυτά θ' αγοράσω μία κόττα. Η κόττα θά μου γεννήσει πολλά αυγά, θ' άρχισή νά κλωσά. θά βγάλει πουλάκια, θά θρέψω τὰ πουλάκια, θά τὰ πουλήσω, θ' αγοράσω μία μικρή γουρούνα που θά μου γεννήσει γουρουνάκια, θά πουλήσω τὰ μικρά γουρουνάκια, θ' αγοράσω μία φοράδα. Η φοράδα θά μου γεννήσει πουλαράκια, θά τὰ μεγαλώσω και θά τὰ πουλήσω. Με τὰ χρήματα θ' αγοράσω ένα σπίτι και θά φυτέψω ένα περιβόλι. Ναί, θά έχω ένα περιβόλι. Έκει θά φυτέψω άγγούρια και δέ θ' αφήνω νά με κλέβουν, θά τὰ φυλάω καλά, θά έχω φύλακες με μισθό. Κι' έγώ ό ίδιος φτάνοντας κρυφά θά φωνάξω: «Ε! σεις έκει κάτω, φυλάγετε λοιπόν καλύτερα τ' άγγούρια!»

Ό χωρικός είχε τόσο άφαιρεθεί άπό τὰ ώραία του σχέδια, ώστε ξεχασε έντελώς πώς βρισκότανε μέσα στο περιβόλι του γείτονα και φώναξε τὰ τελευταία λόγια μ' όλη του τή δύναμη. Οι φύλακες του γείτονα άκουσαν τήν πρόσκληση, χύθηκαν άπάνω του και τόν ξυλοκόπησαν.

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

4. — ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ

Έκει στού δέντρου τ' άψηλά, Τρέμει ένα φύλλο άπ' τὰ πολλά Και λέει γλυκά και λέει τ' άνέμου — «Μαζί σου πάρε με, καλέ μου!»

Τρέχει, μία μέρα, κατά κεί, Πεταλούδίτσα βιαστική. Φθονεί τη χάρη της: — «Λυήσου, Καλή μου! Πάρε με μαζί σου!»

Κι' ό βασιλιάς, όπου κρατεί Τόν κεραυνό για ύπασπιστή, Και έακουσμένα ζωγραφίζει, Έρχεται και τó κινρινίζει.

Τρελλάθηκε, και τραγουδεί 'Απ' τη χαρά του στο κλαδί: — «Τώρα που φόρεσα άλλο χρώμα, Καλέ μου, πάμε σ' άλλο χώμα!»

Τού λέγει: — «Η χάρη άς σου γενή! Σαλεύει ό Όχτώβρης τó κλωνί, —Μά, άντίς φτερό γοργό νά πάρη, Κυλάει νά λυώση στο χορτάρι.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

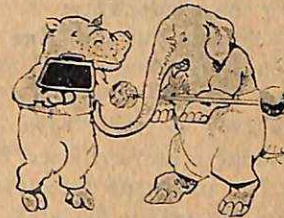
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'. Οικογενειακή ζωή

Η μουσική εξημερώνει, αυτό είναι βέβαιο. Κι' ό Νώε τó παρατήρησε εύθύς άπό τήν άλλη μέρα. Οι κάτοικοι της Κιβωτού ήταν ευδιάθετοι. Κανένas τους δέν έγκρίνιαζε για τή βροχή που έπεφτε πάλι με τó τουλούμι. Κανένas τους δέν έγύρευε ήλιο και γαλάζιο ουρανό, ούτε ρωτούσε άν θά έφταναν ή όχι τὰ τρόφιμα που είχαν στην Κιβωτό. Όλοι ήθελαν νά παίξουν, νά διασκεδάσουν, νά γελάσουν.

Ό Νώε τούς έδωσε τήν άδεια νά κάνουν ό,τι θέλουν, νά μην πειράζουν τούς άλλους και προπάντων νά μην άρχίσουν τὰ χθελινά—τή συναυλία έννοούσε—γιατί **τά ήθελε**, έλεγε, **ταυτιά του**.

Οι πίθηκοι έδειξαν διάθεση νάρχισουν τὰ συνηθισμένα τους κακά άστεία, αλλά ό

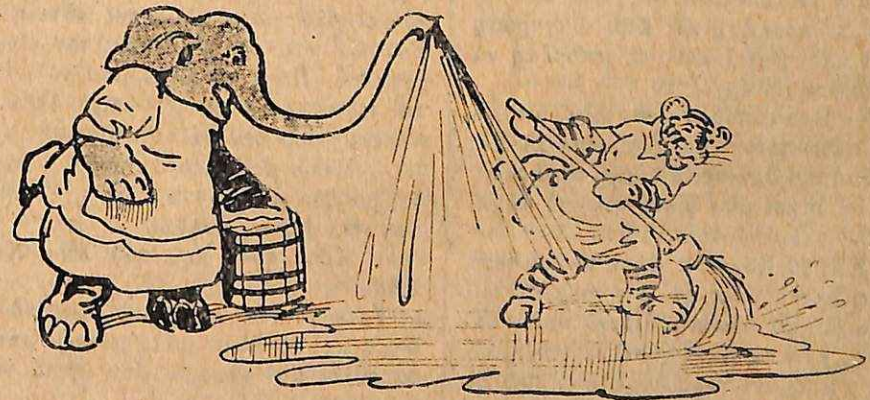
Νώε πήρε τó καμτσίκι και τούς είπε νά καθήσουν φρόνιμα άν δέν ήθελαν νά

φάνε της χρονιάς τους.

Τό λιοντάρι έκανε γυμναστική: κούνια, μονόζυγο, κορύνες τó κουνέλι κι' ή γάτα πηδούσαν μέσ' άπό τὰ στεφάνια που τὰ κρατούσε τó γουρούνι τὰ ποντίκια έκαναν ξιφομαχία με σπίρτα ό έλέφαντας κι' ό ρινόκερος σήκωναν βάση για νά διατηρούν τή δύναμή τους.

Τάλλα ζωά διασκεδάζαν κάνοντας πιό χρήσιμα πράγματα. Η γίδα και τó πρόβατο πήραν ένα εργόχειρο της κυρίας Νώε και κεντούσαν ή έλεφαντίνα έβρεχε τὰ πατώματα παίρνοντας νερό άπό τόν κουβά με τήν προβοσκίδα της ή τίγρις τὰ έπαιρνε με τη σκούπα και κατόπι με τó σφουγγαρόπανο.

Οι πίθηκοι ως τόσο τὰ έκαναν όλα άνω κάτω και κανένα δέν άφηναν σέ ήσυχία.

— Αδιόρθωτοι είναι, έλεγε ό Νώε στη γυναίκα του δέν έπρεπε νά τούς πάρο στην Κιβωτό.

— Μά ό Θεός είπε νά πάρος άπ' όλα τὰ ζωά, άποκρινόταν ή Νώαινα. Άς είναι, κι' οι πίθηκοι είναι έξυπνοι κι' άστείοι. Μόνο άνατροφή δέν έχουν. Άς προσπαθήσουμε νά τούς δώσουμε τώρα έμεις. Νά κάνουμε χορούς, συναναστροφές. Θά μάθουν νά φέρνουνται καλά στον κόσμο.

— Καλή ιδέα αυτή, είπε ό Νώε. Άς διοργανώσουμε μία γιορτή. Έσύ, γυναίκα, νά μάς κάμης λεμονάδες και παγωτά.

— Πολύ ευχαρίστως, είπε ή Νώαινα. Ναί, ναι, θά κάμουμε ένα χορό ζώων. Θά είναι πολύ νόστιμος. Και μείς θά διασκεδάσουμε πολύ. Μία βραδιά που θά τη θυμόμαστε σ' όλη μας τη ζωή! Και τὰ ζωά μας τó ίδιο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

“Όλη τη νύχτα κοιτάει τζοστέρια και μόλις δει τον αυγερινό να φέγγει βγάζει μια κραυγή χαρούμενη κι έπειτα σιωπάει. Το μεσημέρι τὰ κίτρινα λεοντάρια κατεβάνουν στην άκρη του νερού να σβύσουν τη δίψα τους. Τὰ μάτια τους είναι θαλασσοπράσινα σὰ σμαράγδια και ή φωνή τους είναι δυνατώτερη κι' από τη φωνή του καταρράκτη.

—Χελιδονάκι μου, είπε το βασιλόπουλο, εκεί, πέρα απ' την πόλη, βλέπω ένα νέο, σέ μια σοφίτα. Είναι σκυμμένος επάνω σ' ένα γραφείο, σκεπασμένο με χαρτιά και δίπλα του έχει ένα ποτήρι με μοραμένους μενεξέδες. Τὰ μαλλιά του είναι καστανά και ογουρά, τὰ χείλη του κόκκινα, σὰ ρόδια και έχει μάτια μεγάλη και σκεπτικά. Προσπαθεί να τελειώσει ένα έργο για το διευθυντή του θεάτρου, μα έχει παγώσει από το κρύο: το τζάκι του είναι δίχως φωτιά και φαίνεται λιγοθυμισμένος από την πείνα.

—Θα μείνω ακόμη μια νύχτα μαζί σου λοιπόν, είπε το Χελιδόνι που είχε κατά βάθος καλή καρδιά, να το πιάω ακόμα κανένα ρουμπίνι.

—Αλίμονο! δεν έχω πια άλλο ρουμπίνι, αναστέναζε το βασιλόπουλο. Το μόνο που μου μένει είναι τὰ μάτια μου: Είναι καμωμένα από σπάνια ζαφείρια, που τάχουν φέρει έδω και χίλια χρόνια από τις Ίνδιες. Βγάλε το ένα και πήγαινέ το το. Θά το πουλήσω και έτσι θ' αγοράσω φαί και φωτιά και θά μπορέσω να τελειώσω το έργο του.

—Βασιλόπουλό μου, δεν μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα, είπε το Χελιδόνι και άρχισε να κλαίει σιγά-σιγά.

—Μικρέ μου φίλε, πολύ σέ πρκαλῶ, κάμε αυτό που σου λέω.

Και το Χελιδόνι πήρε το λαμπερό ζαφείρι και πέταξε στη σοφίτα του φτωχού σπουδαστή. Ήταν πολύ ευκολο να μπή μέρτα γιατί ή στέγη είχε μια τρύπα και έτσι μπήκε άμέσως μέσα στην κάμαρα. Ο νέος είχε το κεφάλι του μέσα στις παλάμες του και δεν άκουσε το φτερουγισμό του πουλιού. “Όταν σήκωσε τὰ μάτια είδε το πολύτιμο πετράδι επάνω στους μενεξέδες.

—Αρχίζουν να μ' εκτιμούν! φώναξε, αυτό θά είναι από κανέναν θαυμαστή μου, και έμοιαζε πολύ χαρούμενος.

Την άλλη ημέρα το Χελιδόνι πέταξε στο λιμάνι. Κάθισε στο κατάρτι ενός μεγάλου πλοίου και κοι-

ταξε τους ναύτες, που τραβούσαν μεγάλη φορτία απ' τζμπάρι με σχοινιά.

—Εγώ μόλα, φώναζαν κάθε φορά που ανέβαιναν ένα,

—Φεύγω για την Αίγυπτο, έλεγε το Χελιδόνι. μα κανείς δεν πρόσεξε στα λόγια του.

Μόλις φάνηκε ή σελήνη, έτρεξε στο βασιλόπουλο:

—“Ηλθα να σ' αποχαιρετήσω, φώναξε.

—Χελιδόνι, χελιδόνι δεν μένεις μαζί μου άλλη μια βραδυά;

—Είναι χειμώνας, αποκρίθηκε το Χελιδόνι, και τὰ χιόνια δεν είναι μικρά. Στην Αίγυπτο ό ήλιος καίει, στις πράσινες χουρμαδιές και οι κροκόδειλοι, ξαπλωμένοι στη λάσπη, κοιτάζουν αδιάφορα γύρω τους. Οι σύντροφοί μου κτίζουν τις φωλιές των στο τέμενος του Βααλδέκ, τὰ ροδόλευκα περιστέρια κάθονται και τους βλέπουν και φωνάζουν. Βασιλόπουλό μου, πρέπει να σ' αφήσω, μα ποτέ-ποτέ δεν θά σέ ξεχάσω και την άνοιξη σά γυρίσω, θά σου φέρω δυο πολύτιμες πέτρες στη θέση αυτών που χάρισες. Το ρουμπίνι θά είναι πιό κόκκινο κι' από κόκκινα τριαντάφυλλα και τζαφείρι θά είναι πιό γαλάζιο κι' απ' την άπέρκνη θάλασσα.

—Κάτω στην πλατεία, αποκρίθηκε το βασιλόπουλο, στέκεται ένα κοριτσάκι που πουλούσε σπέρτα. Μα τάρησε να πέσουν δλκ μέσα στ' αυλάκι και χάλασαν. Το βράδυ αν γυρίση σπίτι χωρίς χρήματα, ό πατέρας του θά το δειρή και γι' αυτό κλαίει. Δεν φορεί κάλτσες ούτε παπούτσια και το κεφαλάκι του είναι ξέσκεπο. Πάρε το άλλο μου το μάτι και πήγαινε να το δώσεις. Τότε ό πατέρας του δεν θά το κτηπήσει.

—Μένω μαζί σου ακόμα ένα βράδυ, μα δεν μπορώ να πάρω το μάτι σου. Θά έμεινες τυφλός...

—Κάνε αυτό που σου λέω, Χελιδονάκι.

Τότε το πουλί, με βαρείς καρδιά, πήρε και το άλλο μάτι, πέταξε κάτω σὰ βέλος και τάρησε στα χέρια της μικρή.

—Τι ώρατο κομμάτι γυαλί! φώναξε το κοριτσάκι και έφυγε τρέχοντας.

Τὰ δακρυσμένα του ματάκια γελοῦσαν.

Το Χελιδόνι γύρισε πίσω στο βασιλόπουλο.

—Τώρα δεν βλέπεις πια και θά μείνω πάντα κοντά σου, τοῦ είπε.

—“Όχι, Χελιδονάκι! πρέπει να πᾶς στην Αίγυπτο.

—Θα μείνω μαζί σου πάντα, πάν-

τα, είπε το Χελιδόνι κι' αποκοιμήθηκε στα πόδια του.

“Όλη την άλλη μέρα κάθισε στον ὦμο του και τοῦ έλεγε ιστορίες για ό,τι είχε δει στους ξένους τόπους. Τοῦ είπε για τις κόκκινες ίδεις, που στέκουν στη σειρά στην ὄχθη του Νείλου και πιάνουν χρυσόψαχα με το ράμφος τους. Για τή Σφίγγα, που είναι καλιά σάν τον κόσμο και κάθεται: στην έρημο και γνωρίζει το κάθε τι. Για τους εμπόρους που περπατούν σιγά σιγά πλάι στις καμήλες τους, κρατώντας πάντα στο χέρι ένα κεκριμπαρένιο κομπολόι. Για το βασιλιά των βουνών της Σελήνης που είναι μαύρος σάν έβενος και προσκυνά ένα μεγάλο κρύσταλλο. Τοῦ διηγήθηκε για το μεγάλο πράσινο φείδι, που κοιμάται κάτω από ένα φοίνικα και έχει είκοσι παπάδες να το ταΐζουν με μελόπηττες. Και για τους Πυγμαίους, που άρμενίζουν μέσα σε μια μεγάλη λίμνη, επάνω σε κάτι πλατειά φύλλα και βρίσκονται πάντα σε πόλεμο με τις πεταλούδες.

—Χελιδόνι, μου διηγείσαι παράξενα πράγματα, αλλά πιό αξιοπαρατήρητο απ' όλα αυτά είν' ή ανθρώπινη δυστυχία, έλεγε το βασιλόπουλο.

—Πέταξε επάνω απ' την πόλη μου, Χελιδονάκι και πές μου τί βλέπεις εκεί.

Και το πουλί πέταξε επάνω απ' τη μεγάλη πολιτεία και είδε τους πλούσιους να διασκεδάζουν στα μπαγά τους και τους φτωχούς να κάθονται στα κατώφλια τους. Πέταξε σε σκοτεινά δρομάκια και είδε τὰ χλωμά πρόσωπα των πεινασμένων παιδιών να κοιτάζουν λυπημένα με το αδιάφορο βλέμμα που γεννά ή δυστυχία.

Κάτω απ' την καμάρα μᾶς γέφυρας ήταν ξαπλωμένα δυο παιδάκια. Είχαν άγκαλιστεί για να ζεσταθούν:

—Πῶς πεινούμε! έλεγαν.

—Δεν πρέπει να μένετε έδω! φώναξε ό φρουρός και σηκώθηκαν κι' έφυγαν μέσ' στη βροχή.

Τότε γύρισε το Χελιδόνι και διηγήθηκε στο βασιλόπουλο όσα είδε.

—Είμαι σκεπασμένο με πολύτιμο χρυσάφι, είπεν εκείνο, πρέπει να το βγάλω ένα ένα φύλλο, και να το πᾶς στους φτωχούς.

Κομματάκι, κομματάκι έβγαλε το Χελιδόνι το πολύτιμο χρυσάφι έως έως ότου το βασιλόπουλο φάνηκε σκοῦρο και γκριζο. Φύλλο-φύλλο το πήγε στους φτωχούς και τὰ προσωπάκια των παιδιών κοκκίνισαν και άρχισαν να γελοῦν και να παίζουν στους δρόμους.

—Έχουμε τώρα φωμί! φώναζαν.

“Αλλά έφθασε το χιόνι και μετά το χιόνι ή παγωνιά. Οι δρόμοι ήταν σάν άσημένιοι, τόσο λαμπεροί και γυαλιστεροί. Μακριοί σταλακτίτες σάν κρυστάλλινα μαχαίρια ήταν κρεμασμένοι από τις στέγες των σπιτιών. “Όλοι φορούσαν γούνες και τὰ παιδάκια φορούσαν κόκκινα σκουφάκια και γλυστροῦσαν άπάνω στον πάγο.

Το Χελιδόνι ημέρα με την ημέρα ξεπάγιαζε περισσότερο, αλλά δεν άφηνε το βασιλόπουλο γιατί τάρηπεσε πολύ. Μάζευε τὰ ψίχουλα έξω από το φούρνο, όταν δεν κοίταζε ό φούρναρης και προσπαθούσε να ζεσταθῇ παίζοντας τις φτερούγες του. Μα τέλος κατέλαβε πῶς θά πεθάνη. Μόλις είχε τή δύναμη να πετάξη στον ὦμο του βασιλόπουλου.

—Αντίο, τοῦ ψιθύρισε, μ' αφήνεις να φιλήσω το χέρι σου;

—Χαίρουμαι που φεύγεις τέλος πάντων, για την Αίγυπτο. Παράμεινε έδω, μα πρέπει να με φιλήσης στα χείλη γιατί σ' αγαπῶ.

—Δεν πηγαίνω στην Αίγυπτο, είπε το πουλί, πηγαίνω στην κατοικία του Θανάτου. Δεν λένε πῶς ό Θάνατος είν' άδελφός τοῦ “Υπνου;

Φίλησε το βασιλόπουλο στα χείλη και έπεσε στα πόδια του νεκρό.

“Εκείνη τη στιγμή ένας περιεργος ήχος άκουστήκε μέσα στο άγαλμα, σὰ να έσπασε κάτι. “Η μολυβένια καρδιά του βασιλόπουλου είχε σπάσει στα δύο. “Ήταν αλήθεια μεγάλη παγωνιά.

Το άλλο πρωί περνούσε κάτω απ' την πλατεία ό δήμαρχος μαζί με τους συμβούλους. Καθώς περνούσε την κολόνα σήκωσε το κεφάλι του και είδε το άγαλμα.

—Τι χάλια που έχει το ευτυχισμένο βασιλόπουλο, είπε.

—Φοβερά χάλια, αλήθεια! έπα νέλαβαν οι σύμβουλοι.

—Το ρουμπίνι έπεσε απ' το σπαθί του, τὰ μάτια του λείπουν και δεν είναι πια χρυσά, εξακολούθησε ό δήμαρχος, δεν διαφέρει και πολύ από ζητιάνος.

—Δεν διαφέρει και πολύ, είπαν και οι σύμβουλοι.

—Και βλέπω και ένα ψέφιο πουλι στα πόδια του, μουρμούρισε ό δήμαρχος, δεν έπρεπε να επιτρέπεται να πεθαίνουν τὰ πουλιά έτσι μέσα στην πόλη.

“Ενας σύμβουλος έβγαλε ένα σημειωματάριο και έγραψε αυτή την τελευταία παρατήρηση.

Διέταξαν να το γκρεμίσουν. “Ετσι το άγαλμα έφυγε από τη θέση του.

—Αφού δεν είναι πια ώρατο, παύει να είναι και χρήσιμο, είπε ό

καθηγητής των Καλών Τεχνών στο πανεπιστήμιο.

“Αφού έλυσαν το άγαλμα στο χυτήριο, ό δήμαρχος έκανε συμβούλιο για ναποφασίση πῶς θά χρησιμοποιηθῇ το μέταλλο.

—Πρέπει να κάνουμε άλλο άγαλμα, βέβαια, είπε, και θά γίνη το δικό μου.

—Το δικό μου! είπε καθένας από τους δημοτικού συμβούλους και άρχισαν να μαλώνουν.

“Ακουσα πῶς μαλώνουν ακόμα.

—Τί περίεργο πράγμα, είπε ό άρχιεργάτης, αυτή ή σπασμένη μολυβένια καρδιά δε λυώνει μέσα στον κλίβανο. Πρέπει να την πετάξουμε. Και την πέταξαν σ' ένα σωρό σκουπίδια, όπου ήταν ριγμένο και το νεκρό Χελιδόνι.

—Φέρε τὰ δυο πολυτιμώτερα πράγματα μέσα απ' την πόλη, είπε ό Θεός σ' ένα από τους άγγέλους Του. Και ό άγγελος Τοῦ έφερε τή μολυβένια καρδιά και το νεκρό πουλάκι.

—“Εκαμες καλήν εκλογή! είπεν ό Θεός. Στον κήπο του Παραδείσου Μου αυτό το πουλάκι θά ψάλλη παντοτεινά και στη Χρυσή Μου Πόλη το ευτυχισμένο βασιλόπουλο θά με δοξάζη!

“Από το “Αγγλικό τοῦ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΛΑ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Μά... αν πάνε χαμένοι;

Τι θά πῇ αυτό; Νά, δηλαδή, αν τους σκοτώση ό δραγάτης; Μα γίνεται ποτέ να τους σκοτώση; Να σκοτώση τόσο παιδιά μαζεμένα; Θά τον πάρουν ό χωροφύλακες, θά τον κρεμάσουν. Καλά. Μα εκείνος και το αδερφάκι του ό Λαλάκης θά είναι σκοτωμένοι μια φορά.

Κι' ό νοῦς τοῦ “Αγγελάκη πήγε στη μαμμά του. Μμμ... “Αν το ήξερε τώρα ή μαμμά πῶς ό δραγάτης μπορεί να τους σκοτώση; “Αμ' αν το ήξερε ό μεγάλος τους άδελφός που είναι στην Αθήνα; Θά πήγαινε μια και δυο πάνω στο καλυδάκι και θά τον άρχινοῦσε στο μπῶξ, αυτόν τον παλιοδραγάτη... Έέρει μπῶξ ό δραγάτης; “Αμ' δέ; Ποῦ να ξέρη; “Ενῶ ό άδερφός του ό μεγάλος γυμνάζεται κάθε μέρα στο γυμναστήριο.

“Ο “Αγγελάκης σφίγγει τις γραθιές του.

—Δέ μου λές, Θανάση. “Ακούγεται ή φωνή τοῦ Λαλάκη. Οι άλατιές τοῦ δραγάτη μποροῦν να φθάσουν ὡς έδω κάτω;

Νά! κι' ό Λαλάκης το δραγάτη είχε στο νοῦ του τόση ὦρα τώρα.

—Περπάτα, λουλάκι, πῶς σέ λένε, Λαλάκη, φωνάζει ό Θανάσης. Περπάτα.

Χμμ... “Ο Θανάσης δε θέλει να πῇ αν φθάνουν οι άλατιές ὡς έδω-κάτω.

Γιατί τάχα δε θέλει ό Θανάσης να πῇ; Για να μη φορηθῇ ό Λαλάκης; “Η γιατί δεν ξέρει μήτε ό ίδιος του; Μα γίνεται πάλι τόσο μεγάλο παιδί να μη ξέρη;

“Ο Λαλάκης σταματά. Γυρίζει το κεφάλι και ρίχνει τη ματιά του πέρα στο βουνό, ψηλά, πάνω στο καλυδάκι.

Λάμψεις ξεπετιοῦνται έδω και κεί, λές κι' ή γῆ καίγεται μ' ένα παράξενο τρόπο. Είναι ό ήλιος που καίει. “Ηλιος τοῦ “Ιουλίου...

Νά το καλυδάκι. Πῶς το καμαρώνει ό Λαλάκης! “Ερημο στη κορυφή τοῦ βουνού, καμωμένο από κλαδιά, φαίνεται τόσο μικρό, τόσο ὁμορφο από ὡ κάτω! Τι ὥρατα να είναι κανείς εκεί στο καλυδάκι. Τι ὥρατα να είναι κανείς τόσο ψηλά! “Ετσι ψηλά! Χμμ... Και ὁμως εκεί μέσα στο ὥρατο καλυδάκι κοιμάται ό δραγάτης. Μα πῶς χωράει κοτζά δραγάτης μέσα σ' ένα τόσο μικρό, τόσο μικρούλινο καλυδάκι; Χωρίς άλλο δε θά κάθεται εκεί ό δραγάτης. Δέ θά χωράει εκεί. “Εκεί στο καλυδάκι θά βάζει τὰ ντουφέκια του και τὰ μαχαίρια του. Θά το έχη αποθήκη...

Βέβαια, έτσι θά είναι.

—Για να ρωτήσω το Θανάση...

Συλλογίζεται ό Λαλάκης.

Και γυρίζει το κεφάλι του να μιλήση τοῦ Θανάση.

Το Θανάση; Ποιόν Θανάση;

Κανείς δεν ήτανε εκεί. Μήτε ό Θανάσης, μήτε ό Μητσος, μήτε ό Γιῶργος, μήτε ό Κωστής, μήτε ό Νικόλας, μήτε ό Παναγής. Κανείς, κανείς... Δεν ήτανε μήτε το αδερφάκι του καν...

Μπροστά του, πίσω του, στα πλάγια, παντοῦ, ήτανε δέντρα.

Πεύκα που μόλις άργονοῦσαν τὰ φύλλα τους. Και δεξιά το άδεντρο μέρος καίγοταν από τον ήλιο, δεν μπορούσε να ρίξη τη ματιά σου.

“Ο Λαλάκης τὰ έχασε. Φοβήθηκε, ανατρίχιασε, λίγο έλειψε να τοῦ έρθουν δάκρυα στα μάτια. Μα δεν ήτανε κουτό παιδί.

—Δεν μπορεί να τους κατάπτε ή γῆ, συλλογίστηκε. Κάποιο παιχνίδι μου παίζανε. Κρυφτήκανε, φαίνεται.

Χαμήλωσε και κοίταξε άνάμεσα απ' τους κορμούς των δένδρων. Είδε τους φίλους του να προχωροῦν βιαστικά. Δεν ήτανε και πολύ μακριά.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΙΝΑ, 15 ετών
 ΑΝΔΡΕΑΣ, 12 ετών } αδέρφια
 ΝΙΚΟΣ, 11 ετών
 ΔΟΥΚΟΥΜΑΚΗΣ, 7 ετών

Τραπεζαρία αστικού σπιτιού. Στη μέση ένα τραπέζι και γύρω καρέκλες. Στο βάθος μπουφές. Στον τοίχο ένα κρεμαστό ρολόι. Δεξιά παράθυρο, αριστερά πόρτα που οδηγεί στο διπλανό δωμάτιο.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δίνα, φωνάζοντας προς το άλλο δωμάτιο — Ανδρέα, Νίκο, γρήγορα, γρήγορα, είναι ώρα για σχολείο.

Η φωνή του Ανδρέα, από μέσα. — Έχουμε ακόμη δέκα λεπτά καιρό.

Δίνα. — Δεν έχετε παρά πέντε μοναχά. Νά, κοιτάξτε τα ρολόι.

Η φωνή του Νίκου. — Έσθ εισαι αξία να το έχης βάλει μπροστά.

Μπαίνουν μέσα τα δύο παιδιά.

Δίνα. — Επιτέλους!

Ανδρέας. — Φτιάσε μου τη σάκκα μου, Ούφ, τη βαρέθηκα αυτή τη σάκκα από πέσου!

Νίκος. — Κι' εγώ το ίδιο! Κρέμασέ μου την στην πλάτη μου.

Ανδρέας. — Και το ξεχάσες που σου είπα ότι στις δέκα με πιάνει στο σχολείο μια πείνα από εκείνες!

Δίνα. — Δεν ήπιατε το γάλα σας;

Ανδρέας. — Ε, και μ' αυτό; Ός τις δέκα θα τώχουμε χωνέψει. Κι' ύστερα έσθ μου υποσχέθηκες πως θα μου ετοίμαζες ψωμί και τυρί για να πάρω μαζί μου.

Νίκος. — Εγώ θέλω να μου τις αλείψης και με βούτυρο.

Ανδρέας. — Και να μου δώσης κι' ένα μήλο.

Δίνα. — Έλατε, έλατε. Θ' αργήσετε!

Νίκος, κοιτάζοντας το ρολόι. — Έχουμε ακόμη πέντε λεπτά καιρό! Τό σχολείο είναι δύο βήματα. Άλειψέ μας τις φέτες

Δίνα. — Μόνο στο φαί έχουν το νού τους!

Ανοίγει το μπουφές και βγάζει ψωμί, κόβει φέτες και τις ετοιμάζει ενώ τα δέλφια της κουβεντιάζουν μεταξύ τους.

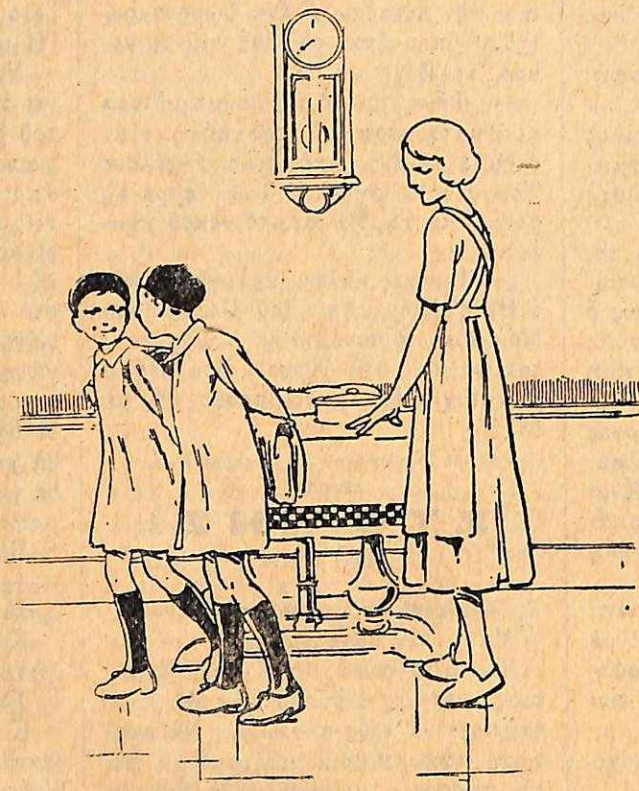
Ανδρέας. — Δίχως άλλο θάχουμε και φέτος τον ίδιο γέρο δάσκαλο, τον κύριο Μωυσιδίδη.

Νίκος. — Α, μπά, ήταν πολύ γέρος, θά έφεραν κανένα καινούργιο.

Ανδρέας. — Η αλήθεια είναι πως μάς μάλλωνε όλη ώρα, αλλά μάς έκανε κιάλας να γελούμε. Τόν θυμάσαι;

Νίκος. — Τόν θυμάμαι λέει; Γέλια που κάναμε; Φέτος θά μάς έχουν βάλει κανένα σοβαρό. Δεν έχουμε τύχη!

Ανδρέας. — Τόν θυμάσαι μιά μέρα που μάς είπε: (Μιλώντας με τη μύτη, για να μιμηθῇ τη φωνή του δασκάλου). «Μόλις δοκιμάσω να απο-»

Νίκος. — Πάμε να κλειστούμε στη φυλακή! (Σελ. 570, στ. γ')

στρέψω την κεφαλήν, μου γελάτε κατὰ πρόσωπον».

Γελούν και οι δύο.

Δίνα, σοβαρή. — Έλατε τώρα σωπάστε, σάς τὰ ετοίμαξα.

Νίκος. — Και όταν χτυπούσε το κουδούνι για να μάς κἀνῃ να πάψουμε τις φωνές μας; «Κάθε φορά που ανοίγω το στόμα μου, θά όμιλήση ένας άνόητος!» Χά, χά, χά!

Δίνα. — Ορίστε οι φέτες σας... Πλάθετε του κόσμου τις ψευτιές με το μυαλό σας για να γελοιοποιήσετε ένα σεβάσιμον άνθρωπο

Νίκος. — Μά το Θεό! Είναι αλήθεια!

Ανδρέας. — Τόν θυμάσαι τότε που φώναξε: «Είς αυτήν την τάξιν οι μι-

σοί είναι αλιτήριοι και οι άλλοι μισοί κακούργοι. Όσον διά τούς ύπολοιπούς, προτιμώ καλύτερα να μη κάμω λόγον!».

Νίκος. — Οι «επόλοιποι», φυσικά, ήταν αὐτός ο ίδιος.

Δίνα, ξεσπώντας άθελά της σέ γέλια. — Είσαστε άνόητοι! Πηγαίνετε τώρα γρήγορα. Και νάσαστε φρόνιμοι!

Ανδρέας, βγαίνοντας. — Αχ, αν ήξερες σέ τί άγχαρία μπαίνουμε.

Νίκος, ακολουθώντας τον. — Πάμε να κλειστούμε στη φυλακή! Φοβερό πράγμα όταν αρχίζουν πάλι τὰ σχολεία!

Δίνα. — Τρέξετε, πέρασε ή ώρα! (Ανοίγει το παράθυρο) Γέμισε κιάλας ο δρόμος μαθητούδια! Πώ, πώ, τί φασαρία! Γυρίζει πίσω κι' αρχίζει να μαζεύνῃ τὰ πράγματα απ' το τραπέζι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Από την ανοιχτή πόρτα μπαίνει ο μικρός Δουκουμάκης. Είναι ντυμένος φτωχικά. Το παντελονάκι του είναι μπαλωμένο, μά καθαρό. Είναι πολύ ντροπαλός και φαίνεται κλαμμένος.

Δίνα, γυρίζοντας προς το μέρος του. — Ω, το γειτονόπουλό μας! Τι θέλεις, μικρέ μου;

Δουκουμάκης. — Ήρθα για να ιδώ... τὰ δέρφια σας... που θά πήγαιναν σήμερα σχολείο. Τὰ γνωρίζω εγώ τὰ δέρφια σας.

Δίνα. — Ε, κι' ύστερα.

Δουκουμάκης. — Έστε... ύστερα, ήρθα να τούς δώ αυτούς, που θά πήγαιναν σχολείο. Γιατί εγώ δεν μπορώ να πάω! (Ξεσπάει

σέ κλάμματα).

Δίνα. — Πώς; Γιατί δεν μπορείς να πᾶς;

Δουκουμάκης. — Γιατί δεν έχουμε λεπτά για να αγοράσω σάκκα. Ούτε λεπτά για βιβλίο και για τετράδια. Για τίποτε δεν έχουμε λεπτά! (Κλαίει).

Δίνα. — Καίμενε μικρούλη! Σώπα, μην κλαίς! Έδώ, στο ίδιο σπιτί κάθεται, δεν είναι έτσι;

Δουκουμάκης. — Ναί, στο ύπόγειο. Είναι μιά βδομάδα που μετακομιστήκαμε. Γι' αυτό ξεδόξαμε κι' όλα μας τὰ λεπτά. Δεν έχω πιά μπαμπά για να μάς φέρνῃ. Και δεν μπορώ να πάω σχολείο! (Κλαίει με λυγμούς).

(Ακολουθεί)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ανάμεσα σ' όλον αυτό τον κόσμο, βρίσκεται κι' ένα αγόρι που βαστάει στα χέρια του ένα άνηθος λωτού. Η τελετή που πρόκειται να παρακολουθήση του προκαλεί απέχθεια και φρίκη, μά θέλει να μείνῃ πιστός στον όρκο που έδωσε στον πατέρα του.

Τό άρμα όπου βρίσκεται στημένο το είδωλο του Βισνού προχωρεί επάνω στις τέσσερες χοντρές σιδερένιες ρόδες του. Είναι στολισμένο με γυρλάντες από λουλούδια, με καταπράσινα κλαδιά, με πολύτιμα υφάσματα. Τό είδωλο βρίσκεται τοποθετημένο ψηλά, τόσο ψηλά, που το κεφάλι του φθάνει ως τὰ μπαλκόνια των σπιτιών, και από πάνω σκεπάζεται μ' ένα πολυτελέστατο κουδούκλιο. Είναι ένα κομμάτι ξύλο έντελώς πρωτόγονα σκαλισμένο. Ο καλλιτέχνης, λέει, που είχε αναλάβει να κατασκευάση τὸ άγαλμα, είχε βάλει ρητόν όρο να μη δῇ κανείς τὸ έργο του ως που να τὸ τελειώση. Μά ένα βράδυ ο βασιλιάς, θέλοντας να βεβαιωθῇ αν ο γλύπτης εργαζόταν στήληθεια, ανασήκωσε τὸ πέπλο που σκέπαζε τὸ άγαλμα. Ο καλλιτέχνης τὸ κατάλαβε και δὲν θέλησε να εξακολουθήση τὴν εργασία του. Και έτσι, λέει ή παράδοση, ο Βισνού έμεινε μισοτελειωμένος. Τὸ ξόανο αυτό είναι στολισμένο δλόκληρο με τὰ πιο πολύτιμα κοσμήματα. Μπαγιαντέρες, άνεβασμένες επάνω στο άρμα, γύρω από τὸ βάθρο του είδωλου, τραγουδούν και χορεύουν σιμώντας στον άέρα ούρες από άσπρες άγελάδες του Θιδέε, ή βεντάλιες από φτερά παγωνιοῦ.

Χοντρά σχοινιά είναι δεμένα επάνω στ' άρμα. Σ' αυτά, άντρες για άλογα, τρέχουν να ζευχτούν οι ίδιοι οι πιστοί, και βλέπει κανείς χίλιους και περισσότερους ανθρώπους ζευγμένους σέ κάθε σχοινί να τραβούν με κόπο τὸ βαρύτατο άρμα που προχωρεί με δυσκολία ανάμεσα στον απερίγραπτο συνωστισμό του πλήθους. Φωνές, ψαλμοί, ούρλιασματα, σφυρίγματα ακούγονται απ' όλες τις μεριές, άνακατεμένα με τὸν ήχο που κάνουν τὰ ταμπούρα, οι σάλπιγγες και τὰ κάθε λογής μουσικά όργανα.

Αργά άργά, με τραντάγματα και κουνήματα που κάνουν τὸν καθένα να φοβάται μήπως, από τὴ μιά στιγμή στην άλλη, γκρεμιστεί δλόκληρο τὸ πελώριο εκείνο κατασκευάσμα, τὸ άρμα έφθασε μπροστά στο άγόρι που κρατούσε τὸ λουλούδι του λωτού στα

χέρια του. Ο Ντάρλι πετάει τὸ λουλούδι του μισοκλείνοντας τὰ μάτια. Και τὴ στιγμή που τάνοίγει, βλέπει τὸν άνθρωπο που στεκόταν αντίκρυ του, από τὸ άλλο μέρος του δρόμου, να όρμάη και να ρίχνεται κάτω από τις βαρείες ρόδες του άρματος.

Ήταν ο φακίρης Καθατακελού.

Εξιλεωνόταν για τὸ κρέμα του, όπως είχε πει στο γιό του.

Ο Ντάρλι έβαλε μιά φωνή φρίκης που πνίγηκε μέσα στους άλαλαγμούς και τις θριαμβευτικές λαχές του πλήθους.

Τρέμοντας ακόμη από τὴν ταραχή του, ο νεαρός Κατρυά έφυγε τρέχοντας. Δεν είχε πιά να κἀνῃ τίποτε εκεί πέρα. Ο όρκος που είχε δώσει στον πατέρα του ξεπληρώθηκε.

Όσο πιο γρήγορα μπορούσε κατέβηκε στο λιμάνι. Ένα κινέζικο καϊκι είχε σηκώσει πανιά για τὸ Μαζουλιπατάμ. Δίχως να διατάσει ο Ντάρλι αποφάσισε να ταξιδέψῃ με αυτό. Τὸ πούγγι του Κοττεσουόπρα είχε αρκετές ρούπιες ακόμη ώστε να μπορέσει να πληρώσει τὸς ναύλους του και να τὸυ περισσέψουν κιάλας χρήματα δίχως να χρειαστῇ να πουλήσει κανένα από τὰ μαργαριτάρια που είχε τὴν πρόνοια να βγάλλῃ από τὸ κομπολόγι πριν τὸυ τὸ κλέψουν. Δεν φοβόταν μονάχα μήπως τὸν γελάσουν στην τιμή, αλλά ακόμη και μήπως φανεί ύποπτος, αν έδειχνε πως είχε

επάνω του έστω κι' ένα μαργαριτάρι τόσο μεγάλο και όρατο.

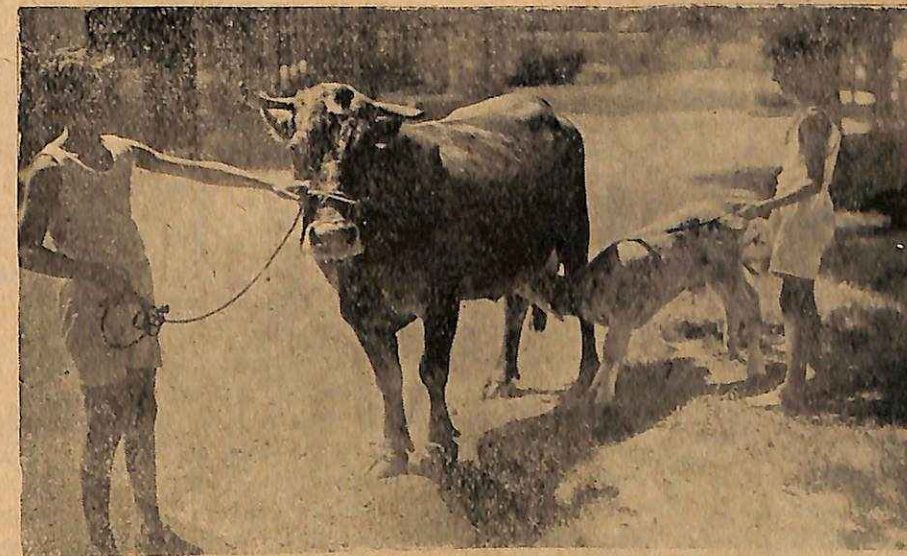
Τὸ ίδιο βράδυ ο «Γιός του Ουδανού» — αυτό τὸ όνομα είχε τὸ καϊκι — ξανοιγόταν στο πέλαγος.

Μά και τὸυτό ακόμη τὸ ταξίδι ήταν προωρισμένο να βάλλῃ σέ μεγάλη δοκιμασία τὴν ύπομονή του καίμενου του Ντάρλι. Θά είχαν περάσει δύο μέρες που τὸ καϊκι ταξίδευε, πιάνοντας σ' όλα τὰ λιμανάκια τῆς άκτῆς εκείνης όπου ο πλοίαρχος είχε ζωηρές δόσοληψίες, όταν ξέσπασε μιά φοβερή τρικυμία. Μέσα σέ λίγα λεπτά τῆς ώρας, τὸ πανί έγινε χίλια κομμάτια και τάρριεμμένα κύματα άρχισαν να τινάζουν ψηλά και να χτυποῦν απ' όλες τις μεριές τὸ έλαφρό σκάφος σὰ να ήταν καρυδότσουφλο.

Τρεῖς δλόκληρες ήμέρες τὸ καϊκι ήταν έρμαιο τῶν κυμάτων, χωρίς ο καπετάνιος του, που ωστόσο είχε κάποιες γνώσεις ναυτικής, να ξέρῃ κατὰ που τὸς έσπρωχνε ή τρικυμία. Επιστέλους ένα πρωινὸ φάνηκε από μακριά μιά στεριά. Ήταν ή Μεγάλη Άνταμόν, ένα από τὰ νησιά του δμώνιμου άρχιπελάγους.

Ο κινέζος καπετάνιος ούτε μπορούσε καν να βάλλῃ με τὸ νοῦ του πως θά ήταν δυνατό να συνεχίσει άμέσως τὸ ταξίδι του. Τὸ καϊκι του είχε πάθει πολλές και σοβαρές άβαιρίες και χρειάζόταν ριζική έπισκευή. Άδικα κοπίασε ο Ντάρλι ψάχνοντας σ' δλόκληρο τὸ λιμάνι μήπως βρεῖ ένα όποιοδήποτε πλοίο που θά μπορούσε να τὸν πάῃ στο Ποντιτσέρυ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η άγελάδα με τὸ μωσαράκι τῆς

Άνεκινώθη από τὴν θάλασσα

Κανένα απ' όσα ήταν για ναύλωμα δεν ήταν ικανό να νικήσει στη θάλασσα.

Δύο μήνες, δύο δολοκλήρους ατέλειωτους μήνες έμεινε άργος κι' αποκλεισμένος σ' εκείνο το νησί. Στο τέλος, ένα καράβι έφθασε από το Ά-ρακάν της Βερμανίας και στάθηκε για λίγο στο λιμάνι, έχοντας να συνεχίσει το δρομολόγιό του για την ακτή του Κορομαντέλ.

Ο Ντάρλι επιβιβάστηκε στο πλοίο αυτό και σε δεκαπέντε μέρες έφθασε στο Ποντισέρου.

Ήταν κιόλας Μάιος του 1754. Είχαν περάσει τρία χρόνια ακριβώς από τότε που είχε φύγει.

—Ο μικρός Κατρυά! Ο μικρός Κατρυά ξαναγύρισε!

Το νέο αυτό διαδόθηκε σ' όλοκληρο το Ποντισέρου με την ταχύτητα της αστραπής κι' έφθασε στο παλάτι του διοικητή την ίδια στιγμή σχεδόν που ο νεαρός ταξιδιώτης αποβιβαζόταν από το καράβι στην προκυμιά. Όλες οι πόρτες του ανοίχθηκαν ενώ ή φωνή:

—Ο μικρός Κατρυά ξαναγύρισε! έτρεχε από δωμάτιο σε δωμάτιο, από την πόρτα στο παλάτι ως το τελευταίο περίπτερο, και λεγόταν από στόμα σε στόμα, από το μικρότερο μαρμιτόνι της γριάς Αμάντας, ως τον γραμματέα που καταγινόταν να συντάξει ένα σπρωδαίο γράμμα προωρισμένο για την Εύρωπη.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΣΩΝ χρόνων λέτε να είναι ή μικρότερη ήθοποιός απ' όσες παίζουν σήμερα στ' αθηναϊκά θέατρα; Δε καπέντε; δεκατριών; δώδεκα;... Κατεβήτε ακόμα... ακόμα... Είναι μόλις οχτώ πρὸς τὰ ἐννιά! Σας φαίνεται άπίστευτο; Κι' όμως δεν έχετε παρά να πάτε να την ιδείτε στο Θέατρο Άλίκης, όπου το κουτσούβελο παίζει κάθε βράδυ ένα παιδικό ρόλο στο έργο του κ. Μελά «Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται». Και με τί μπρίο, τό διαβολάκι! Ο κόσμος τή χειροκροτεί καταγοητευμένος.

Ποιός την έμαθε τή μικρή Καλλιόπη να παίζει έτσι; Από ποιά Δραματική Σχολή βγήκε;—Κανένας κι' από καμιά. Μόνη της έμαθε. Ή να πούμε καλύτερα, γεννήθηκε μαθημένη. Γιατί αυτό θα πη «πρώιμο

τάλαντο». Βλέπεις ένα παιδάκι που δεν ξέρει ακόμα να διαβάσει, και κάνει ποιήματα. Βλέπεις ένα άλλο που ποτέ του δεν έμαθε νότες, και παίζει στο πιάνο συνθέσεις δικές του. Βλέπεις, τέλος, ένα κοριτσάκι, που όλη του ή θεατρική εκπαίδευση δεν είναι παρά πέντε-δέκα παραστάσεις που έτυχε να ιδεί, να παίζει σαν αληθινή θεατρίνα. Κι' αυτή είναι ή περίπτωση τής Καλλιόπης. Κόρη μις νέας ήθοποιού, τής κυρίας Μόσχας Καλό, από την Κρήτη. Ή μητέρα της την έπαιρνε ταπογέματα στο θέατρο και κάποτε και τό πρώτ' στίς πρόσες. Ή μικρή έδλεπε τούς ήθοποιούς να παίζουν. Ύστερα το ός έκανε στο σπίτι της απaráλλαχτους. Ή μητέρα της, για γούστο, την έδασε να τούς κάνη και μπροστά τους, στα παρασκήνια. Έτσι είδαν πώς ήταν ήθοποιός γεννημένη. Και όπως γίνεται συχνά με τὰ παιδιά των ήθοποιών—τό ίδιο δεν έγινε και με τή μεγάλη Μαρία Κοτοπούλη, κόρη κι' αυτή ήθοποιών;—σε πρώτη ευκαιρία την έβγαλαν.

Ήταν στο έργο μου «Έτσι είναι ο κόσμος». Υπάρχει μις σκηνή όπου κάτι παιδάκια παίζουν στην αυλή, πλησιάζουν ένα ισόγειο παράθυρο και βλέπουν μέσα σε μις κάμαρα όπου κουβεντιάζει μις μάνα με τό γιό της. Ή μάνα λέει: «Με ζαλίζουν με τις φωνές τους, βλέπουν και μέσα κλείσε, παιδί μου, εκείνο τό παράθυρο». Ο γιός πάει στο παράθυρο, δίνει να τα παιδιά στο τό κλείνει. «Ανάμεσα λοιπόν στ' άλλα παιδάκια, εμφανίζονται στο παράθυρο κι' ή Καλλιόπη. Άλλ' από την πρώτη βραδυά αυτή κυριάρχησε. Με την έξυπνη μουρίτσα της, με την έκφραστική της παντομίμα—λόγια δεν είχε—και με τή... γλωσσίσσα που βγαζε τσαχνίτικα στόν ήθοποιό που την έδωχε. Μιά μισερή εμφάνιση, αλλά χαριτωμένη. Στο επόμενο έργο τής έδωσαν και ρόλο με δυό εμφάνισεις—δλάκερες αυτή τή φορά, όχι από παράθυρο—και με άρκετά λόγια. Ή μικρά τὰ είπε θαυμάσια. Κι' από τότε, δυό μήνες τώρα, τὰ λέει σε κάθε βραδυή και σε κάθε απογευματινή παράσταση του έργου, κι' είναι πολύ ευχαριστήμένη για την επιτυχία της, καθώς και για τό... μισθό που παίρνει από τό θέατρο. Γιατί εκτός από τή δόξα, κερδίζει, βλέπετε, και λεφτά. Κι' είναι ίσως τό μόνο κοριτσάκι οχτώ χρόνων που βγάζει ως «καλλιτέχνις» τό ψωμί του. Έννοείται πώς ή χαρά της τώρα είναι να παίζει, να «θριαμβεύει». Άν της πουν άξαφνα πώς θά βάλουν άλλο

έργο που δεν θάχη ρόλο και γι' αυτήν, θά λυπηθί πολύ. Άλλάζει στή σκηνή τουαλειτίσες—κάνει πλουσιό-παιδο—βάφεται, μακιγιάρεται μόνη της, κι' είναι τόσο φιλάρεσκη ή θεατρινούλα, ώστε μις βραδιά ζωγράφισε στο μαγουλάκι της και μις έλίτσα, που ή μητέρα της όμως τής την έσκούπισε.

Άλήθεια όμως, είναι κι' ένα όμορφο κοριτσάκι, μελαχροινό, με μαύρα μάτια και μαλλιά, και με πλαστικότατο σωματάκι—τύπος κρητικοπούλας. Κι' οι εκφράσεις που παίρνει τό προσωπάκι της είναι άπερίγραπτες! Μιλεί και φέρνεται σά μεγάλη κι' άπορεί κανείς, όχι πιά για την έξυπνάδα—που δεν είναι και πολύ σπάνιο πράγμα—αλλά για τή γνώση ενός τόσο μικρού κοριτσιού. Όλα τὰ ξέρει, όλα τὰ καταλαβαίνει. Τό καλοκαίρι, όταν παιζόταν τό έργο μου, αφού έκανε τό βουδό της ρόλο, ή πριν έρθη ή ώρα να τόν κάνη, κατέβαινε στην πλατεία, καθόταν μπροστά-μπροστά, και παρακολουθούσε την παράσταση με τή μεγαλύτερη προσοχή. Ένα βράδυ κάθισα κοντά της. Χαμογέλασε μόλις με είδε, έσκυψε και μου ψιθύρισε:

—Δε λείπετε, βλέπω, από παράσκη, τό έργου σας. Τό παρακολουθείτε... τό καμαρώνετε!

Όρίστε! ήξερε κιόλα πώς οι συγγραφείς... καμαρώνουμε τὰ έργα μας!

—Μα και σύ, τής είπα, τό παρακολουθείς καθεμέρα. Όλο έδω σε βλέπω.

—Εγώ τό μελετώ, μου άποκρίθηκε.

Όρίστε λόγος κοριτσιού οχτώ χρόνων! Μελετούσε τό έργο. Και μήπως φέμματα; Σε λίγες ήμέρες από την πρώτη, τό ήξερε όλο απέξω και μπορούσε να παίζει, να μιμείται στην έντέλεια, χωρίς να χάνη λέξη, δλάκερες σκηνές τής Άλίκης!

Έχω λοιπόν την ιδέα πώς ή μικρή Καλλιόπη θά γίνη μεγάλη ήθοποιός. Γίχι σκοπεύει να μείνη στο θέατρο που τό θέλει τόσο. Σκέπτεται μάλιστα να βρή και θεατρικό ψευδώνυμο. Τό Καλλιόπη δεν τής άρέσει, ούτε τό Καλλιό, ούτε τό γιγλινό Κάλλω... Έ, άμα τό βρή, θά σάς τό... άποκαλύψω.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Απόψε ο βορριάς θ' άγριοφυσήσει. Τών περασμένων μου τό λέει ή πείρα. Και μ' άπονιά ο άκαρδος θά διώξη Τήν ξαστεριά, τὰ λούλουδα, τὰ μύρα.

Απόψε τό φθινόπωρο μās φτάνει... Ή δεν άκούς του σδεντάρου τό κλάμμα; Για τὰ φτωχά χλωμόφυλλα που πέφτουν Κλάψε, ψυχή, με την βροχην άντάμα.

Απόψε τό ξανθό τό καλοκαίρι Μās φεύγει και μās παίρνει τή χαρά του Τριγύρω τό φθινόπωρο θ' άπλώνη Τήν κρύα άνατριχίλα του θανάτου.

Αχι! ο σκληρός χειμώνας θάρη πάλι Κι' οι πόνοι οι χειρότεροι του κόσμου Θά ξυπνήσουν άθάνατοι κι' άκμαίοι Όσο κι' όταν κοιμήθηκαν έντός μου.

Μέσ' στο μικρό δωμάτιο θά φωλιάση Πάλι τής μοναξιάς μου ή άγωνία Και μπρός στο θολωμένο μου τό τζάμι Θά προσπαθώ να διώξω τήν άνία.

Μακεδονοπούλα [Β]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΗΜΕΡΑ

Τί ώραία ήμέρα! Ο ουρανός καταγάλανος. Μόνο που και που κανένα συννεφάκι ζητά να του στραπατσάρη τήν φάτσα. Μά τελικά δεν τό κατορθώνει, και διαλύεται.

Τί ευχάριστη που είναι λίγη ζέση! Μοιάζει σαν άπομεινάρι του καλοκαιριού.

Ο ήλιος σήμερα σπρώχνει τούς ανθρώπους έξω, στο υπαίθρο. Οι λίγες, αλλά πολυχρώμες πεταλούδες, με τό πέταγμά τους τό άκανόνιστο, συμπληρώνουν τήν ώραία εικόνα της φύσης.

Κι' εκείνη ή θάλασσα, ή τόσο γαλήνια θάλασσα, μοιάζει σαν μις μεγάλη γυάλινη πλατεία, που σε τραβά να κολυμήσης.

Πολλά πλεούμενα με τὰ όλόασπρα πανιά τους, τὰ άφούσκωτα, που κρέμονται σαν τὰ μάγουλα ενός γέρου, άγωνίζονται να κινήθουν ή περιμένουν να τελειώση ή μπουνάτσα.

Πού όρεξη για μαθήματα σήμερα! Καθένας θά προτιμούσε να κοιτά όρες όλόκληρες τήν ώραία φύση, που με τόση χάρη έστόλισε ο Δημιουργός.

Τί ώραία ή άναπάντεχη αυτή ήμέρα του φθινοπώρου!

Κλέφτης του 21 [Γ]

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ

Έχω μις φίλη. Δεν είναι σαν τις άλλες φιλενάδες. Καλλίτερη, χειρότερη, δεν ξέρω. Πάντως είναι διαφορετική, πόσο διαφορετική!

Τήν άγαπώ. Κάτι πάρα πάνω: τή λατρεύω. Αυτό που αισθάνομαι γι' αυτή μοιάζει με θρησκεία, μις θρησκεία που έχει κάτι τό ειδωλολατρικό. Σαν βρίσκομαι κοντά της είμαι άπόλυτα ευτυχισμένη. Αφήνω τότε τόν πνευματικό έαυτό μου έντελώς άκυβέροντο. Τής λέω με κάθε έμπιστοσύνη τή λύπη μου, τή χαρά μου όσο ύποκειμενικά και να-ναι, με τή συναίσθηση πώς με καταλαβαίνει κι' ένδιαφέρεται. Κι' αυτή,

ανάλογα με τις περιστάσεις, μου ψιθυρίζει για παρηγοριά λόγια χωρίς έννοια που σε γιατρεύουν μονάχα με τόν άρμονικό ήχο τους, με τή θεία μουσική τους, ή χαίρεται μαζί μου τραγουδώντας θριαμβευτικούς ύμνους στή Χαρά.

Άλλοτε όμως τό ξαφειρένιο βλέμμα της θολώνει, σκοτεινιάζει για λόγους που δεν μπορώ να ξέρω. Δε μου λέει ποτέ τὰ μυστικά της. Ίσως είναι κι' αυτό ένας λόγος που τή λατρεύω. Πάντα τό άγνωστο μās έλκει, μās μαγνιτίζει. Τότε τό άσημένιο γέλιο της γίνεται ύπόκωφο μουγκρητό, τό ουράνιο τραγούδι της, άγρια φοβερή μελωδία, ώραία ώστόσο μες στή φρίκη της. Αφρίζοντας από λύσσα γυρίζει κάποιον να ξεθυμάνη. Κι' αλλοίμονο σ' όποιον πέσει ο λαχνός! Γίνεται παιγνιδάκι στα χέρια της, τόν συντρίβει, τόν άφανίζει...

Και συλλογίζομαι πώς θά μάρσεσε ένας τέτοιος θάνατος, να πέσω. Θύμα μις ώραίας τρέλλας, μακριά απ' τούς ανθρώπους και τό περιβάλλον τους.

Τήν ξερετε όλοι τή φίλη μου. Τόνομά της ζωγραφίζει άμέσως τή γαλάζια της μορφή πότε γελαστή, πότε ύπουλη, άθωα, πότε θυμωμένη. Τή λένε: Θάλασσα. Δε με πιστεύετε; Νομίζετε πώς δεν έχει ψυχή ή θάλασσα; Όχι τί πλάνη! Μά πώς να σάς πείσω;

Αγνάθε [Β]

ΧΑΘΗΚΕ Ο ΜΠΕΜΠΗΣ

Μεγάλη άναστάτωση τό μεσημέρι στο σπίτι του Μπέμπη. Χάθηκε ο Μπέμπης. Αυτό τ' όνομα τούχε μείνει και τώρα, που κάθε άλλο παρά Μπέμπης ήταν. Ένας φίλος του ήρθε κι' είπε ότι ο Μπέμπης άπορρίφθηκε στις έξετάσεις κι' έφυγε απ' τό γυμνάσιο τώρα και πολλήν ώρα, λέγοντας ότι δεν τολμούσε να γυρίση σπίτι του και ν' άντικρύ-ση τόν πατέρα του.

—Συμφορά μου, θά πήρε τό παιδί τὰ μάτια του και πούος ξέρει που θά πήγε, έλεγε τρελλός απ' τόν πόνο ο πατέρας του.

—Αχι! τό παιδάκι μου, μίν κάνη καμιά τρέλλα μέσ' στην άπελπισία του, έκανε κι' ή μητέρα του.

Ή θεία του τάχε χάσει ή κακομοίρα και καθόταν άποσβολωμένη σε μις γωνία. Κι' ο μικρός Γιαννάκης με τήν ύπηρεσία έκλαιγαν.

—Πάω να τόν βρω, είπε μις στιγμή ο πατέρας του και βγήκε γρήγορα απ' τό σπίτι.

Βγήκε κι' ή ύπηρετρια μαζί του. Μά ύστερα από κάμποσην ώρα, γύρισαν άπρακτοι και κατάκοποι.

Ξάφνου μις ιδέα, τής ήρθε τής θειάς:

—Μήν κάνετε έτσι, είπε. Μπορεί να πήγε στο σπίτι τής θειάς του, τής Καλλιόπης.

Ο πατέρας κι' ή ύπηρετρια ήταν κατάκοποι, ή μητέρα μισολιπόθυμη, κι' έτσι μόνο αυτή ή ίδια έμεινε για να πάη.

—Πάω να ντυθώ. Σ' ένα λεπτό είμαι έτοιμη.

Έτρεξε στην κάμαρά της. Έβγαλε τό μαύρο φουστάνι τής απ' τή ντουλάπα, τις κάλτσες και τό καπέλλο της,

κι' άρχισε να ντύνεται. Μά όλα άνάποδα τής έρχονταν εκείνη τήν ήμέρα. Άπ' τήν κάλτσα της είχε φύγει ένας μεγάλος πόντος, τό καπέλλο της είχε σαλακωθεί κι' είχε χάσει τό σχήμα του και τό μαύρο φουστάνι της, προχτές πούχε βγει έξω είχε σκονιστεί στ' αυτοκίνητο κι' έτσι κουρασμένη που γύρισε δεν τόχε ξεσκονίσει. Πήρε λοιπόν αυτή να μαντάρη τήν κάλτσα της ή ύπηρετρια τής ξεσκόνισε τό φουστάνι, κι' ή μητέρα του Μπέμπη τής έ-σιωνε τό καπέλλο. Μ' απ' τήν παραχή τους έκαναν ώρα ως να τελειώσουν.

Καμιά φορά τελείωσαν οι επιδιορθώσεις, κι' άρχισε να ντύνεται ή θεία. Φόρεσε τις κάλτσες της. Μά τό παπούτσι της που είναι; Στο κομποδινό; Όχι! Κάτω απ' τή ντουλάπα; Όχι! Μέσ' στή ντουλάπα; Όχι! Τότε θά-ναι κάτω απ' τό κρεβάτι μου σκέφτηκε, κι' άν και δεν συνείδησε να βάρη εκεί τὰ παπούτσια της έσκυψε να τὰ πάρη.

Μά... Χριστός και Παναγιά! Τ' είναι εκείνο από κάτω; Σκύβει περισσότερο για να δη καλύτερα κι' αφήνει μις φωνή.

—Ο Μπέμπης καλέ! Ο Μπέμπης! Βρέθηκε ο Μπέμπης!

—Ο Μπέμπης; είπαν σαστισμένες ή ύπηρετρια κι' ή μητέρα.

Εκείνη τή στιγμή να κι' ο Μπέμπης, που κατασκονισμένος και κίτρινος απ' τό φόβο του βγήκε κάτω απ' τό κρεβάτι. Έτρεξε κι' ο πατέρας του που άκουσε τις φωνές κι' άρχισαν όλοι μαζί τότε να τόν χαϊδεύουν, να τόν άγκαλιάζουν, να τόν φιλούν. Και με δέκα όλοσπόγγυλο νάχε προβιβαστεί, δεν θά τούγκαναν όλ' αυτά τὰ χάδια.

Μά τί είχε γίνει;

Τό πρώτ' ο Μπέμπης πήγε στο σχολείο να δη τ' άποτελέσματα. Του είπαν κι' όσοι συμμαθητές τόν είδαν, διάβασε και ξαναδιάβασε κι' ο ίδιος τή φοβερή άλήθεια στον κατάλογο που κίνουν, πώς έμεινε άπορρίβαστος, μά δεν μπορούσε να τό πιστέψη. Σαν θυμήθηκε όμως τούς βαθμούς του του Α' εξαμήνου και τούς διαγωνισμούς που γράψε στο δεύτερο τό πίστεψε.

Πήρε ένα μολύβι κι' έσβυσε τόνόμά του μίν περάση κανείς δικός του και μιάθει τήν κεραμίδα που τούρθε κατακέφαλα.

Ύστερα έφυγε λυπημένος για τό σπίτι του και σιγά-σιγά μπήκε απ' τήν πόρτα τής ύπηρεσίας, χωρίς να τόν πάρουν μυρωδιά, χώθηκε κάτω απ' τό κρεβάτι τής θειάς του και περίμενε να δη τί θά γίνη.

Ύστερα, σαν είδε τις περιποιήσεις που τού έκαναν, σκέφτηκε:

—Καλή μέθοδος αυτή, μά μόνο για μις φορά. Από τού χρόνου θά βάλω τὰ δυνατά μου για να μίν ξαναπάθω ένα τέτοιο πράγμα!

Σίγκφριντ [Β]

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Όταν ή άλεπού πρωτοσυνάντησε Μέσα στο δάσος κάποτε λιοντάρι Κογκάλωσε όλόκληρη απ' τό φόβο της. Και κόντευε στ' αλήθεια να κρεπάρη Τήν δεύτερη φορά δεν τό φοβήθηκε. Τόσο πολύ όσο τήν πρώτη μέρα. Άλλά τήν τρίτη τόσο ξεθαρρεύθηκε. Πού τό πλησίασε και τούπε καλημέρα! (Κατά τόν Αϊτωρο)

Πρόμαχος τής Έλευθερίας [Β]

